Докторе, не знам към кого друг да се обърна за съвет. Мъжът ми напоследък започна да ме моли да говоря едни неща, като си легнем... не е за разправяне. Срам ме е да ги напиша, но вие ще се сетите. Общо взето, става въпрос за мръсни и цинични думички. Понякога го правя, заради него, но повярвайте ми - направо се отвращавам от себе си. Не се чувствам добре и дори нямам желание за секс. Какво ще ме посъветвате да направя?

Таня

Здравейте Таня,

Ама веднага си спомних, докато четях писмото ви до мен за една песен, класирала се някога на първо място в онзи хубав фестивал на италианската естрадна песен. Разбира се, че иде реч за Сан Ремо - „фестивале гранде", както го наричат италианците... С песните на този фестивал през годините са се свързани редица поколения. От 50 години на миналия век, че чак досега. С тези песни те са пораствали, срещали са се,

запознавали са се и са се любели. Въпреки тогавашната „желязна завеса". Въпреки – защото за хубавата песен няма граници.

Та по една време, някога имаше една песен на този фестивал. И тя направи впечатление не само с мелодията си, но и с текста си. А като прибавим и изпълнението на фантастичната тогава певица и киноактриса Далида – всичко си идва на мястото. Но не само това. В тази песен имаше и речитатив, изпълняван от тогавашния идол на всички жени и то по целия свят –чаровния киноактьор Ален Делон. На италиански звучеше така „пароле, пароле", сиреч „думи, думи". Не мина време и ето ти Марги Хранова я запя в българския вариант. Ама много хубаво я изпя. И познайте кой изпълни речитатива в този вариант? Ама как кой ? Самият български Ален Делон. Иде реч за Ламбо. Иначе казано за Мастера - актьора и феноменалния киноактьор Стефан Данаилов. Мисля, че имаше още един дует на тези двама чаровници. И това беше песента – „Моето мъжко момиче". Прекрасно и браво и на двамата !

Е, сега сетихте ли се защо започвам увода си на отговора си до вас с тези си слова? Много е просто. Защото искаме, не искаме понякога думите, словата също са радост за нашите сетива.

И сега веднага бързам да Ви припомня една моя максима. И много ви моля да я запомните. Ето я. Любенето при нас хората е своеобразна радост за сетивата ни и малко физическо упражнение за телата ни. Но забележете кое е първото - радостта за сетивата ни. Хайде сега да си ги припомним тези наши сетива. Започваме от очите, ушите, носа, кожата ни с всичките ни ерогенни зони по нея и накрая няма как да не спомена и половите ни органи. Ама забелязахте ли реда, в който ги изброих, едно след друго. Та така, но има и още нещо също важно в половото ни общуване. По-точно това са две неща. Първото е желание и съгласие. Второто е за да получиш удоволствие в секса би следвало по-напред ти да го да дадеш.

Ама чакайте, не ми се сърдете, но хората сме различни. И по физически качества и по психически. Характер, светоглед, емоции и воля. А да не говорим за темперамента ни. А за вкусовете и предпочитанията ни в секса бих могъл ей сега да напиша цяла дисертация. И ето точно сега стигаме до онези неща, които биха не помогнали да имаме в половото си общуване една истинска полова възбуда. И тя тогава е истинска, когато е предизвикана от партньорчето ни в любовното ни ложе. Само че ...само че различността ни в нас предопределя различни начини на полово възбуждане. Било то милувки и целувки. Било то ласки. Било то пози и различни начини на любене. Било и различни неща, които да видят очите ни, когато се любим. Защо има толкова много секс-шопове с

най-различно еротично бельо? Защо ? И то не само са дами, ами и за господа. А за мириса в секса. Защо има толкова много реклами за различни дамски парфюми. Защо? А да не говорим пък за козметичните комплекси по целия свят, които на мига могат да превърнат блондинката в брюнетка и обратното. Защо?

Ами все за същото. За еротичните въздействие между двата пола. Че за какво друго. Ама това нормално ли е ? Ами както е казано някога целта оправдава средствата.

И няма как сега да не стигнем до думите. Да точно така, до онези думи, които си казваме, когато се любим. Но забележете те не винаги са тези, които четем в любовните стихове. Понякога са съвсем други. И понякога много ни изненадват. Защото точно партньорчето до нас ги иска да бъдат произнесени на глас, когато се любим. За да го възбудят по-силно и с по-силната си полова възбуда да направи своето сексуално взаимно партниране по-успешно и по-ползотворно. За кого? Не само за него, разбира се. Веднага бързам да кажа, че в този си отговор до Вас не заставам в позицията на адвокат на съпруга Ви. Не, не искам това. Но тук има нещо съвсем друго. И то се казва предпочитание. Едно е да се говорят тези думи пред хора, ей така с повод или без повод. Друго е, когато тези думи са своеобразен афродизиак за дадена личност. Та била тя мъж или жена. И забележете – да се говорят тогава, когато се любят двамата. Защо това? Ами има различни вкусове и предпочитания в секса. Защо различни? Ами, защото сме различни. На едни от нас харесва едно, а на други друго.

И ето сега моята рецепта.

Какво си правят в любовното си ложе двамата партньори си е лично тяхна работа. Стига единият да не насилва другия за това и да не увреждa неговото физическо, психическо и сексуално здраве.

Ама пак за думите ми е реч. Някога много, ама много някога наричаха половите ни органи –мръсни. Защото те видите ли по презумпция са мръсни. Ама то и сега в латинските термини има и определенията „срамни" за тези органи. Защо бе джанам? Нали чрез тях се любим. Нали чрез тази наша любов се раждаме и продължаваме живота. Продължаваме го в този наш човешки свят. Е сега – какво им е мръсното? Още повече, ако към тях поддържаме ежедневната ни хигиена. Излиза тогава че носът ми е най-мръсния ми орган. Защото не си го мия! А Вие?

Е, добре! Щом като Вие се възмущавате толкова много от условието, което Вашият съпруг ви поставя , когато се любите да му казвате цинични думички –аджеба защо не опитате да му рецитирате тогава стихотворения от рода на „ Зайченцето бяло „/Нека ме прости поетесата Леда Милева за това мое скудумие/. Или още по добре- „Бели пеперудки – къде отлетяхте?".

И знаете ли тогава какво ще стане? Не ми се мисли. Тогава .., тогава в най-скоро време ще ми стане пациент. Защо ли? Ами защото, ако Ви обича много – ще ми стане пациент, тъй като пламъчето на сексуалността му с вас – ще угасне. Ще угасне...защото вече ще го няма това, което го възбужда, когато е с вас. Ей така – дух, и го няма вече!

А ако не Ви обича. Много просто – Майката Природа не търпи празноти. Сещате се - много лесно би потърсил, и не само би потърсил друго другарче за любене, но и обезателно и ще го намери. И то такива ще му ги изрецитира в леглото с него, че на мен свят ми се завива.

Веднага идва репликата – кога сме скъпи на триците и евтини на брашното? Ами когато не знаем какво искаме! А не знаем, защото не искаме да разберем другия до нас. Защото е казано „прекален светец и богу не е драг"!

Разбира се, че започнах с едно условие за секса, за любенето и ако не сте забравила, че казах следното - желание и съгласие. Добре, след като не сте съгласна – кажете му. Защото насила хубост не става. Не става! Но пак повтарям не знам какви ще са последиците от това. Не знам.

Та на въпросът ви – „ Докторе, какво ще ме посъветвате да направя?"

Не, аз не давам съвети. По една много важна причина, която научих от баща ми. Светла му памет – много добър лекар. Та той понякога ми казваше следното": Сине, ние лекарите не бива да съветваме, защото животът на пациента си е негов. Може само да му дадем идеи, а лично той да си избере идеята, която според него би могла да му помогне. Защото след това той да си поеме отговорността." И после в моята лекарска

практика милион пъти се уверих в правотата на този завет за мен.

Та моята идея е следната: когато в секса върви не бива да се променят нещата. По-добре е да разберем другия до нас и да му подаряваме всеки път това, от което той има нужда. И ние след това непременно ще бъдем възнаградени. Поне така аз си мисля. Не знам за Вас. Вие сама си вземете решението. Като се казва напоследък – изборът остава за Вас. Та какво беше? Думи, Думи? Да, ама думи със сила голяма.

И за довиждане днес – ето ви поета Георги Костадинов с неговия стих „Спирки". Чуйте го!

А как ми се иска да чуя:

„Внимание, вратите се затварят!

Следваща спирка – небето!"

Да, ама не !

Здравей, бетон !

Здравейте , хора

С посивели от смърт лица !

Да, ама не !

Под сивотата

Във всеки се гъне дъга .

„Внимание, вратите се отварят!

Следваща спирка – човешката душа!"

Ето паролата – чрез думите, чрез думите - били такива или онакива, те понякога са залог на щастието ни в любовното ни ложе. Защо би следвало да гоним птиченцето на любовното ни щастие, кацнало на раменете и на двама ни? Защо? Защото именно чрез думите такива или онкакива стигаме и до човешката ни душа. А от това по-хубаво няма, когато след като са се слели телата ни, да се слеят и душевните ни въжделения и мечти. Та нали за това и чрез това живеем? Нали? И затова следващата спирка – човешката ни душа! Не го забравяйте никога!